

ἀντικαθιστώντων ἄλλα προϊόντα, τῶν ὁποίων ὑπάρχει ὑπερπαραγωγή, καὶ ὑπολειμμάτων γεωργικῶν προϊόντων ὡς τὸ ἄχυρον τοῦ σίτου καὶ τὰ κότσαλα τοῦ ἀραβοσίτου. Προγράμματα ὀλιγώτερον εὐρέα ἐφημέσθησαν διὰ τὸ κρέας, ἀκατέργαστα καὶ κατεργασμένα δέρματα, ἔριον, σπῆρον λίνου, ἀτρακτυλίδα τὴν βαφικὴν (*Carthamus tinctorius*), σπέρματα (ἐλαιοφόρα) ἀλευρίτου, σπέρματα κρότanos, ἀραχίδα, καπνόν, ζαχαροκάλαμον, ζαχαρότευτλα, μέλι, σιρόπιον ἐκ χυμοῦ σφενδάμνου τοῦ σακχαροφόρου καὶ διὰ τὰ κτηνοτροφικὰ φυτά.

Εἰς τὸν Καναδᾶν, αἱ γενόμεναι ἔρευναι εἰς τὸν ὑπ' ὄψιν τομέα ἀφαιρῶν τὸν σίτον, ἄχυρον σίτου καὶ διαφόρους συμπληρωματικὰς καλλιεργίας ἐλαιοφόρων φυτῶν φρούτων καὶ λαχανικῶν.

Εἰς τὴν Εὐρώπῃν ἐπίσης διεξάγονται εἰς σημαντικὴν κλίμακα, ἔρρευται ἐπὶ τῆς προσφορωτέρας χρησιμοποίησεως (ἂν καὶ αὐταῖ ἐχουν διαφορετικὴν ὀνομασίαν) πολλῶν καὶ ποικίλων γεωργικῶν προϊόντων.

Δοθέντος ὅτι εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας καὶ τὸν Καναδᾶν, αἱ καταβληθεῖσαι προσπάθειαι διὰ τὴν ἀνακάλυσιν προσφορωτέρων τρόπων βιομηχανικῆς ἐπεξεργασίας τῶν γεωργικῶν προϊόντων ὑπῆρξαν σημαντικαί, εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου αὐτῆς.

Τὰ κύρια συστατικὰ τῶν γεωργικῶν προϊόντων εἶναι ὑδατάνθρακες (ἀπλὰ σάκχαρα καὶ ἄμυλον), λευκώματα, ἔλαια καὶ λίπος. Ἡ χημεία εὐκόλως δύναται νὰ παρασκευάζῃ πλεῖστα χρήσιμα βιομηχανικὰ προϊόντα ἐκ τῶν συστατικῶν τούτων. Τοῦτο, οὐδὲν σοβαρὸν οἰκονομικὸν πρόβλημα ἐμφανίζει. Ἐπὶ παραδείγματι, τὰ δημητριακὰ καὶ τὰ φρούτα δύναται διὰ ζυμώσεως νὰ παράγουν

οἰνόπνευμα. Τὸ οἰνόπνευμα ἡμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆται ὡς καύσιμος ὕλη κινητήρων, ὡς πρώτη ὕλη διὰ τὴν κατασκευὴν συνθετικοῦ ἐλαστικοῦ, ἢ ὡς πρώτη ὕλη διὰ τὴν κατασκευὴν πλαστικῶν ἐκ πολυαιθυλενίου. Πράγματι, μεγάλαι ποσότητες σίτου ἐχρησιμοποιήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, διαρκούντος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, διὰ τὴν παραγωγὴν συνθετικοῦ ἐλαστικοῦ.

Τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ἔρευναν ἐπὶ τῆς προσφορωτέρας ἀξιοποιήσεως τῶν χρησιμοποιουμένων ἀνέκαθεν πρὸς διατροφὴν γεωργικῶν προϊόντων, διὰ τῆς βιομηχανικῆς ὁδοῦ, δὲν εἶναι τεχνικῆς ἀλλὰ οἰκονομικῆς φύσεως. Τὰ περισσότερα βιομηχανικὰ προϊόντα, ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ κατασκευάζονται ἀπὸ τὰ προϊόντα διατροφῆς (περιλαμβανομένου τοῦ οἰνοπνεύματος), δύναται νὰ παράγονται οἰκονομικώτερον, ἀπὸ πετρέλαιον ἢ ἄλλα ὀρυκτὰ καύσιμα.

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἡ ἀγορὰ τῶν τροφίμων θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀποτελῆ τὴν ἐπικερδεστέραν τοποθετησιν τῶν ἀνέκαθεν χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν διατροφὴν, γεωργικῶν προϊόντων. Τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν, προϊόντα—τῶν ὁποίων αἱ τιμαὶ εἶναι πολὺ ὕψηλαι διὰ τὴν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα βιομηχανικὴν ἐπεξεργασίαν των, ἐκτός ἐὰν ἐπιχορηγηθοῦν—εἶναι ὁ σίτος, τὰ γαλακτοκομικὰ προϊόντα, τὸ κρέας, τὰ ἐδάδιμα ζωικά λίπη, τὰ πουλερικά, τὰ αὐγά, τὰ φρούτα καὶ λαχανικὰ (ἐκτός τῶν γεωμήλων εἰς μερικὰς χώρας) καὶ αἱ ἀραχίδες.

Ἀπεδείχθη ἤδη ἐκ τῆς κτηθείσης πείρας κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς 25ετίας εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας καὶ τὸν Καναδᾶ, ὅτι ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα: «Εἶναι δυνατόν ἢ ἔρευνα νὰ ἀποτρέψῃ τὴν δημιουρ-